

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery ve věci

žalobce: **TŘI PYRAMIDY s.r.o.**
sídlem Palackého 5001/1, Jihlava
zastoupený advokátkou JUDr. Alenou Prchalovou, Ph.D.
sídlem Husova 1288/25, Jihlava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2017, č. j. 49539/17/5100-41458-711539

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 6. 2017, č. j. 1226592/17/2901-80541-706451. Tímto rozhodnutím správce daně podle § 221 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), stanovil výslednou cenu nemovitých věcí ve vlastnictví žalobce, a to ve věci daňové exekuce prodejem nemovitých věcí specifikovaných v exekučním příkazu ze dne 19. 12. 2016, č. j. 1796556/16/2901-80541-706451.
2. Krajský soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, za nichž může ve věci jednat a mezi které se řadí i otázka přípustnosti podaného žalobního návrhu.
3. Ve správním soudnictví jsou kontrole zákonnosti podrobena rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž bylo rozhodnuto o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve smyslu generální klauzule obsažené v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Současně však uvedené ustanovení připouští možnost, aby na základě výjimek výslovně stanovených zákonem byla některá rozhodnutí z přezkoumání soudem vyloučena. Jedná se o tzv. kompetenční výluky upravené v § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kdy jsou ze soudního přezkumu vyloučeny mimo jiné úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími [§ 70 písm. a) s. ř. s.]. Žaloba napadající rozhodnutí, které spadá pod kompetenční výlukou, je dle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřijatelná, a soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítne.

4. Krajský soud v této souvislosti předně konstatuje, že správní soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu má podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. žalobní legitimaci ten, kdo tvrdí, že *byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“)*. Taková osoba se pak může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li s. ř. s. nebo zvláštní zákon jinak. Právní úprava soudního řízení ve správním soudnictví na základě jednotlivých definičních znaků vymezila v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. legislativní zkratku rozhodnutí: musí se jednat o úkon, jehož původcem je správní orgán *a kterým dochází k založení, změně, zrušení nebo autoritativnímu určení práv nebo povinností fyzických nebo právnických osob*. Pouze ty akty správních orgánů, které splňují uvedené znaky, mohou být ve správním soudnictví předmětem přezkumu soudu. Naopak ty úkony, které rozhodnutími nejsou, jsou ze soudního přezkumu vyloučeny. Při interpretaci ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. je pak třeba současně vycházet ze smyslu a účelu tohoto ustanovení tak, aby žalobní legitimace byla dána ve všech případech, kdy se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce (srovnej již rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikovaný pod č. 950/2006 Sb. NSS).
5. V souzeném případě se žalobce domáhá soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu v oblasti finanční správy o určení výsledné ceny nemovitých věcí ve věci pravomocně nařízené daňové exekuce, vydaného podle § 221 odst. 4 daňového řádu.
6. Povahou tohoto úkonu správce daně se přitom ve své rozhodovací činnosti zabýval již Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Afs 86/2008 - 45, dostupném na www.nssoud.cz, v němž dospěl k následujícímu závěru: „*Rozhodnutí o určení výsledné ceny nemovitosti, které správce daně vydává v průběhu daňové exekuce prodejem nemovitosti a na jeho základě stanoví nejnižší podání v dražbě [§ 336a odst. 1 písm. d) a § 336e odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 73 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků], není rozhodnutím, kterým se ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje veřejné subjektivní právo povinného. Žalobu proti takovému rozhodnutí soud proto odmítne [§ 70 písm. a) a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*.” Nejvyšší správní soud tento závěr v citovaném rozsudku odůvodnil následovně: „*Jak správně uvedl žalovaný, výsledná cena nemovitostí určená v rozhodnutí vydaném podle § 336a odst. 1 o. s. ř. není ničím definitivním; jde pouze o údaj, na jehož základě se stanoví nejnižší podání, které mohou dražitelé po zahájení dražebního jednání učinit. To, za jakou cenu bude nakonec nemovitost vydražena, není předurčeno rozhodnutím správce daně: je na dražitelích, kolik ve svých podáních za draženou nemovitost nabídnou (přičemž nemohou nabídnout méně než*

dvě třetiny výsledné ceny – srov. § 336e odst. 1 o. s. ř.). Žalobce nemůže dojít žádné újmy na svém vlastnickém právu tím, že správce daně určil výslednou cenu (a z ní odvozené nejnižší podání) v částce nižší, než na jakou si žalobce sám svou nemovitost cení. Pokud totiž i dražebníci budou sdílet žalobcův náhled na hodnotu nemovitosti, jejich podání tomu budou odpovídat a nesetrvají u částky určené správcem daně.

7. *Není proto zřejmé, v čemž žalobce spatřuje zásah veřejného moci do jeho vlastnického práva. Správce daně svým rozhodnutím o určení výsledné ceny nemovitostí do žalobcova vlastnického práva nijak nezasáhl v tom smyslu, že by ho založil, zrušil, změnil jeho obsah nebo tento obsah závazně určil, jak to žádá § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobcovo vlastnické právo bylo dotčeno v prvé řadě platebním výměrem, jímž mu správce daně vyměřil (případně dodatečně vyměřil) dlužnou daň, a poté exekucním příkazem, který uložil žalobci povinnost strpět prodej svých nemovitostí k uspokojení pohledávky správce daně. Samotný průběh exekuce pak do žalobcova vlastnického práva (a ostatně ani do žádného jiného základního či veřejného subjektivního práva) nezasahuje: jeho právní postavení se nemění jednotlivými úkony v průběhu exekuce, jakými jsou právě rozhodnutí o určení výsledné ceny nemovitosti podle § 336a o. s. ř. (...).*“
8. Shora citované závěry jsou přitom dle krajského soudu v plném rozsahu aplikovatelné i za účinnosti nového daňového řádu, jehož ustanovení § 221 upravuje postup správce daně při určení výsledné ceny nemovitých věcí po nařízení daňové exekuce prodejem nemovitých věcí shodně jako v případě, kdy správce daně byl povinen přiměřeně postupovat podle výše uvedených ustanovení o. s. ř. (k tomu shodně srovnej též usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 1. 2. 2013, č. j. 59 Af 31/2012 - 27, dostupné na www.nssoud.cz).
9. Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí o určení výsledné ceny nemovitých věcí, vydané správcem daně dle § 221 odst. 4 daňového řádu v průběhu nařízené daňové exekuce, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto soud žalobu proti takovému úkonu správce daně odmítne dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 70 písm. a) a § 68 písm. e) s. ř. s.
10. Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1, věta první, s. ř. s. *a contrario*).
11. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen,

který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. února 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu